

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: MVDr. Ing. V. T., Ph.D., narozen X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 42, 615 00 Brno

proti
žalovanému: Policejní prezidium České republiky
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2022, č. j. PPR-40873-5/ČJ-2021-990450

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor služeb pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 4. 10. 2021, č. j. KRPB-94158-44/ČJ-2018-0602IZ-OSŘ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl žádost žalobce o vydání nového zbrojního průkazu pro nesplnění podmínky bezúhonnosti stanovené § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“). Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 14. 1. 2022, č. j. PPR-40873-5/ČJ-2021-990450 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že skutek, pro který byl ve Slovenské republice uznán vinným, nesplňuje v České republice znaky skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky. V České republice ustálená judikatorní praxe požaduje překročení hranice 1 mg/l alkoholu v krvi řidiče. Z obsahu spisu, provedených důkazů a dalších okolností nelze osvědčit, že znaky skutkové podstaty byly naplněny. Dechová zkouška byla provedena zařízením, které není stanoveným měřidlem Českým metrologickým institutem. Jen taková měřidla mají potenciál osvědčit přítomnost a míru přítomnosti alkoholu v krvi s právní závazností v České republice. Žalobce v této souvislosti navrhl dokazování (zejména znalecké zkoumání), které správní orgány neprovedly. Žalovaný neuvedl přezkoumatelnou úvahu o tom, proč důkazní návrh nebyl proveden. Od výsledku zkoušky měla být odečtena odchylka. Výsledek by nenaplňoval zákonem předpokládaný limit z důvodu absence jednoho ze znaků trestného činu. Žalobce k tomu navrhoval znalecké zkoumání, ale správní orgány se s tímto návrhem nezabývaly. Pominuly návrhy na provedení důkazů a tím zatížily rozhodnutí nepřezkoumatelností. Další vadou je to, že neproběhlo dokazování, ani ústní jednání, ani dokazování mimo ústní jednání. Byly porušeny základní zásady správního řízení, zejména zásady dle § 2 odst. 1 a 4 správního řádu a § 3 správního řádu a právo na spravedlivý proces.
3. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že v českém i slovenském zákoně je shodné vymezení jednání, které je považováno za delikt. V trestním zákoníku není stanoveno, jakým způsobem (prostředkem) má být stav vylučující způsobilost zjištěn. Návrhem na znalecké zkoumání se žalovaný zabýval. Porovnání hodnot naměřených různými přístroji by znamenalo revidování soudem provedených důkazů. Postup orgánů Slovenské republiky a relevantnost naměřených hodnot byly řešeny v trestním řízení policií i slovenským soudem. Žalovaný nemá pochybnosti, že měření proběhlo v souladu s právními předpisy. Žalobce nežádal lékařské vyšetření a odběr krve, takže naměřené hodnoty nezpochybňoval. Naměřené hodnoty byly převedeny za pomoci tabulky – Převodník jednotek z mg/l na promile. Problematikou odchylek měření se zabýval Nejvyšší soud v usnesení ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 8 Tdo 398/2019 (rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na www.nsoud.cz), a Ústavní soud v usnesení ze dne 6. 8. 2019, sp. zn. II.ÚS 2334/19 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Navíc jak plyne z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. 5 Tdo 874/2007, ani snížení hodnoty zjištěného alkoholu by nemuselo znamenat beztrestnost jednání a jeho kvalifikaci jako přestupkového. K navrhovaným důkazům se žalovaný vyjádřil. O zařazení listin byl

žalobce vyrozuměn a zaslal ve věci písemné vyjádření. Jeho právo seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim tak bylo respektováno a žalobcem využito. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a neshledává, že by bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Napadené rozhodnutí není nepřekonatelnou překážkou pro výkon myslivosti, která je navíc zájmovou činností. Část svých argumentů žalovaný zopakoval v rámci své omluvy z jednání.

4. V rámci ústního jednání žalobce přednesl obsah svého podání, které soudu zaslal v den jednání, zdůraznil, že v replice neuplatnil nové skutečnosti ani argumenty, a setrval na svém závěrečném návrhu.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na celkovou délku řízení před správními orgány a správními soudy rozhodoval soud přednostně.
6. Nejprve se soud zabýval námitkami, jimiž žalobce zpochybňuje zákonnost provedeního dokazování listinami. Konkrétně správní orgán prvního stupně prováděl dokazování listinami mimo ústní jednání, o čemž následně vyrozuměl žalobce vyrozuměním ze dne 16. 8. 2021. Žalobce vůči tomuto postupu namítá zejména porušení § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu.
7. Podle § 53 odst. 6 správního řádu platí, že „[o] provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“ Podle § 51 odst. 2 správního řádu „[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“
8. K citovaným ustanovením soud v první řadě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, podle něhož „správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu z roku 2004, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou.“ Shodně se k problematice dokazování listinami vyjadřuje také odborná literatura: „Z logiky věci se však nelze domnívat, že je nezbytné vyrozumět účastníka, že se bude provádět důkaz listinou spočívající pouze v tom, že si ji správní orgán (přesněji řečeno oprávněná úřední osoba) přečte, resp. učiní o tom podle § 53 odst. 6 záznam do spisu. Nutnost přítomnosti účastníků při tomto přečtení listiny nelze dovozovat ani z § 53 odst. 6, protože ten pouze stanoví, jak postupovat v případě, že přítomni jsou (nestanoví však, že je to nezbytné; svou formulací naopak dokládá, že to nezbytné není)“ (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 211; obdobně viz také Vedral, J. *Správní řád. Komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, s. 536-537). Skutečnost, že žalobce nebyl předem informován o provedení dokazování listinami, proto nelze považovat za vadu řízení.
9. Za vadu řízení lze považovat pouze skutečnost, že o provedení důkazů mimo ústní jednání nebyl sepsán záznam ani protokol. Jde však o vadu ryze formální, neboť tutéž funkci

fakticky plní samotné vyrozumění o provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 16. 8. 2021, v němž jsou všechny listiny vyjmenovány. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 As 258/2017-48, sepsání protokolu o provedení důkazu listinou má význam především u listin uvedených v § 53 odst. 1 správního řádu. V případě, kdy je předmětná listina po celou dobu a i po skončení správního řízení součástí spisu (jako v nyní projednávané věci), na základě čehož mají účastníci řízení možnost se s ní seznámit (např. prostřednictvím postupů dle § 36 či § 38 správního řádu), postrádá sepsání protokolu význam. Jestliže tedy žalobce byl v nyní projednávané věci informován o provedení důkazů konkrétními listinami, s těmito listinami se mohl seznámit a navíc se s nimi seznámil, nemůže mít absence záznamu či protokolu o provedení dokazování mimo ústní jednání žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51). Ani namítané porušení zásad uvedených v § 2 odst. 4 a § 4 odst. 3 správního řádu, které by mělo z uvedeného procesního pochybení plynout, proto nelze považovat za vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

10. Krajský soud tedy neshledal vady v procesu dokazování, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány mohly při svém rozhodování vycházet ze všech listin, které v daném řízení opatřily, a taktéž krajský soud bude proto z těchto listin při posuzování věci samé vycházet.
11. Jelikož věc byla již jednou předmětem soudního přezkumu (původní rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018, č. j. PPR-19806-3/ČJ-2018-990450, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 147/2018-36), zopakuje soud nejprve své závěry vyslovené v předchozím zrušujícím rozsudku, od nichž nemá důvod se jakkoliv odchýlit a jimiž je ostatně sám vázán (stejně jako jimi byl vázán žalovaný).
12. V předchozím zrušujícím rozsudku se krajský soud zabýval primárně otázkou, zda pro zamítnutí žádosti o vydání zbrojního průkazu z důvodu nesplnění podmínky bezúhonnosti stanovené § 22 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o zbraních postačuje zjištění, že žadatel byl v cizině pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu, jehož skutková podstata odpovídá skutkové podstatě úmyslného trestného činu podle české právní úpravy (při splnění zákonem stanovené doby, po kterou dochází ke ztrátě bezúhonnosti), nebo musí být zjišťováno, zda spáchaný skutek naplňuje všechny znaky skutkové podstaty úmyslného trestného činu podle české právní úpravy.
13. Z § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních vyplývá, že se za bezúhonného podle tohoto zákona nepovažuje mimo jiné ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem neuvedeným pod písmeny a) nebo b), jestliže od právní moci odsuzujícího rozsudku nebo od výkonu trestu odnětí svobody neuplynula zákonem stanovená doba 3, 5 nebo 10 let (v závislosti na uloženém trestu). Ustanovení § 22 odst. 2 zákona o zbraních pak doslova stanoví následující: *„Za bezúhonného podle tohoto zákona se také nepovažuje ten, kdo byl v cizině pravomocně uznán vinným činem, jehož znaky odpovídají znakům některého z trestných činů uvedených v odstavci 1. Doba, po kterou není osoba považována za bezúhonnou, je obdobná jako v odstavci 1.“*
14. Z citovaného ustanovení je patrné, že pro ztrátu bezúhonnosti nepostačuje pravomocné uznání viny ze spáchání jakéhokoli úmyslného trestného činu v zahraničí. Zákonodárce jasně vyjádřil, že na bezúhonnost mají vliv pouze takové činy, které lze i podle české

právní úpravy kvalifikovat jako úmyslné trestné činy. V opačném případě, by vedlejší věta „*jehož znaky odpovídají znakům některého z trestných činů uvedených v odstavci 1*“ zcela postrádala smysl. Je tedy jednoznačně nutné učinit úvahu o tom, zda znaky činu spáchaného v zahraničí odpovídají znakům některého z úmyslných trestných činů podle české právní úpravy. Klíčové je pak pro tento účel vymezení pojmu „čin“. Ten lze totiž obecně chápat jako skutkovou podstatu určitého trestného činu vyjádřenou v právním předpise, tj. právní kvalifikaci, ale také čistě jako skutek, tj. jednání pachatele (pro srovnání lze odkázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod – viz např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Zolotukhin proti Rusku*, stížnost č. 14939/03, dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int>). Volba jedné či druhé varianty má pak zásadní dopad na posuzování bezúhonnosti dle § 22 zákona o zbraních. V prvním případě by totiž postačovalo porovnání zahraniční a vnitrostátní právní úpravy a posouzení, zda se znaky skutkových podstat obsažených v těchto právních úpravách překrývají či nikoliv. Naproti tomu v druhém případě by bylo nutno prověřit, zda skutek, z jehož spáchání byl žadatel pravomocně uznán vinným v zahraničí, naplňuje všechny znaky skutkové podstaty trestného činu dle české právní úpravy.

15. Jestliže samotný text zákona připouští více možných výkladů, je nutno se přiklonit k té variantě, která bude více odrážet smysl a účel zákonné úpravy. Jak přitom bylo uvedeno výše, jejím smyslem není odebrat či nevydat zbrojní průkaz každému, kdo se dopustil jakéhokoli jednání kvalifikovaného v zahraničí jako trestný čin. Smyslem je učinit tak v případě, že se dotčená osoba dopustila jednání, které je podle českého zákonodárce považováno za natolik závažné, že je potřeba upřednostnit ochranu společnosti před individuálním zájmem žadatele o vydání zbrojního průkazu (resp. jeho držitele). Nemůže být tedy podstatné, jak dané jednání právně kvalifikuje zákonodárce státu, v němž byl čin spáchán, nýbrž jak je kvalifikuje český zákonodárce. Krajský soud se proto přiklání k názoru, že § 22 odst. 2 zákona o zbraních vyžaduje, aby správní orgán rozhodující o žádosti o vydání zbrojního průkazu posoudil, zda skutek, z jehož spáchání byl žadatel v cizině uznán vinným, vykazuje znaky skutkové podstaty trestného činu dle § 22 odst. 1 zákona o zbraních, tj. trestného činu podle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“).
16. Je nutno zdůraznit, že správní orgán se tímto nestaví do role soudu, který by posuzoval vinu pachatele trestného činu. Pachatel byl již pravomocně vinným uznán. Správní orgán tedy nezkoumá ani neprokazuje, zda se pachatel skutečně dopustil jednání, které je vymezeno ve skutkové větě odsuzujícího rozhodnutí. Právě proto je aplikace § 22 odst. 2 zákona o zbraních podmíněna tím, že žadatel byl v cizině pravomocně uznán vinným daným činem. Správní orgán při aplikaci tohoto ustanovení tudíž nenahrazuje trestní soud, nýbrž činí toliko jedinou úvahu, a sice porovnává, zda trestněprávně relevantní okolnosti spáchaného jednání naplňují všechny znaky skutkové podstaty úmyslného trestného činu podle české právní úpravy
17. Zejména již v předchozím rozsudku vyslovený závěr, že správní orgán nezkoumá ani neprokazuje, zda se pachatel skutečně dopustil jednání, které je vymezeno ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku, poskytuje jasnou odpověď na některé žalobcovy námitky. Tento závěr znamená, že správní orgán pracuje s obsahem skutkové větě odsuzujícího rozsudku jako s prokázanou skutečností, kterou již nelze nijak prověřovat či modifikovat, a provádí pouze právní kvalifikaci takto popsaného jednání. Veškeré námitky, které

směřují proti tomu, jak byl skutek zahraničním soudem prokázán a následně popsán ve skutkové větě, mohl odsouzený uplatňovat pouze u tohoto soudu. Poté, co rozsudek zahraničního soudu nabyl právní moci, je takto prokázaný skutek již nezpochybnitelný.

18. V posuzovaném případě byl žalobce odsouzen trestním rozkazem, který vydal Okresný soud Senica dne 2. 4. 2017 pod sp. zn. OT 22/2017, za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 289 odst. 1 zákona č. 300/2005 Z. z, trestný zákon, k peněžitému trestu 400 Eur (s náhradním trestem odnětí svobody v délce tří měsíců) a k trestu zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 roku. Skutek, z něhož byl žalobce uznán vinným, byl popsán tak, že žalobce dne 31. 3. 2017 ve 14:03 v Sobotišti na silnici II. třídy číslo 581 řídil osobní motorové vozidlo značky Audi A6 ev. č. X, MPZ: CZ, u Rolnického družstva byl zastaven a kontrolován hlídkou Okresního dopravního inspektorátu PZ Senica a vykonanou dechovou zkouškou elektronickým přístrojem AlcoQuant 6020 plus č. A410018 u něj byla v 14:04 naměřena hodnota 0,57 mg/l alkoholu v dechu a opakovanou dechovou zkouškou v čase 14:26 naměřena hodnota 0,53 mg/l alkoholu v dechu.
19. Zatímco právní kvalifikace popsaného jednání provedené slovenským soudem nebyla pro správní orgány určující, jednání popsané ve skutkové větě naopak správní orgány nemohly nijak modifikovat a musely z tohoto popisu bez dalšího vycházet. Pokud snad žalobce byl jen s částí popisu skutku nesouhlasil, mohl proti trestnímu rozkazu podat odpor. Jestliže tak neučinil, a trestní rozkaz nabyl právní moci, je tento popis pro správní orgány v nyní projednávané věci nezpochybnitelný, a to i v případě, že by některé skutečnosti obsažené v tomto popisu nebyly pravdivé. Žalobce byl pravomocně z daného jednání uznán vinným a spáchání tohoto konkrétního skutku je tak již uzavřenou záležitostí.
20. Nezpochybnitelná je proto také skutečnost, že žalobci byly naměřeny hodnoty 0,57 mg/l a 0,53 mg/l alkoholu v dechu. Je lhostejné, zda byly tyto hodnoty naměřeny zařízením certifikovaným v České republice. Je dokonce v tuto chvíli již lhostejné, zda byly naměřeny zařízením certifikovaným ve Slovenské republice. Je taktéž lhostejné, zda snad existuje v České republice praxe, že od naměřené hodnoty by se měla určitá hodnota odečítat (což neexistuje, viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2019, sp. zn. 8 Tdo 398/2019, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2334/19; všechna zde citovaná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz, www.nsoud.cz, respektive <http://nalus.usoud.cz>; judikatura správních soudů se vztahuje specificky k přestupkům, u nichž v případě naměření nízké hodnoty nepřekračující odchylku měřicího přístroje nemůže být výsledek měření dostatečným důkazem konzumace alkoholu před jízdou, a proto se v těchto případech odchylka zohledňuje). Je dokonce lhostejné, zda náhodou neměla být v řízení před slovenským soudem podle slovenských právních předpisů nějaká hodnota odečtena, ať už by se jednalo o maximální možnou přirozenou hladinu alkoholu v krvi či odchylku měřicího přístroje. Zkrátka jsou s ohledem na právní moc trestního rozkazu slovenského soudu irelevantní 1) jakákoliv pochybení při dokazování v trestním řízení před slovenskými orgány, 2) jakékoliv nesprávnosti v popisu skutku ze strany slovenského soudu, i 3) to, jakým způsobem by bylo prováděno dokazování v České republice a s jakým výsledkem. Skutek popsáný ve slovenském rozsudku je neoddiskutovatelný a úkolem správních orgánů v této věci je jen podřazení slovenským soudem popsáných skutečností pod skutkovou podstatu některého z trestných činů v českém trestním zákoníku.
21. Proto správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepochybili, jestliže neprováděli dokazování žalobcem navrženým znaleckým posudkem k tomu, zda jsou výsledky měření

zařízením AlcoQuant 6020 plus identické s výsledky měření zařízeními Dräger Alcotest 6820 či Dräger Alcotest 7510, zda je zařízení AlcoQuant 6020 plus schváleno pro použití na území České republiky či jakou hladinu alkoholu v krvi měl odvolatel v rozhodný okamžik po odpočtu tolerančních hodnot. Odpovědi na tyto otázky jsou, jak bylo popsáno výše, irelevantní. A z tohoto důvodu také zcela správně správní orgány neprovedly navržený důkaz. Není přitom pravdou, že by se návrhem na provedení důkazu žalovaný nezabýval a že by jeho neprovedení neodůvodnil. Zejména na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí se žalovaný k návrhu vyjadřuje a zdůvodňuje, proč nebylo na místě provádět navržené dokazování. Je přitom vhodné připomenout, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, nikoliv rozhodnutí prvostupňové. Případné dílčí nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí by proto v každém případě nebyly pro výsledek soudního přezkumu určující, pokud byly napraveny odvolacím orgánem.

22. Správní orgány tedy v souladu s výše uvedenými úvahami krajského soudu přistoupily k posouzení, zda lze skutek popsáný ve skutkové větě odsuzujícího trestního rozkazu slovenského soudu podřadit pod skutkovou podstatu trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení, kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok, peněžitým trestem nebo zákazem činnosti.
23. O tom, že řízení motorového vozidla je činností, při níž může dojít k ohrožení života nebo zdraví lidí nebo způsobení značné škody na majetku, není pochyb. Rozhodující tedy je, za jakých okolností je u osoby vyloučena její způsobilost k řízení motorového vozidla. Konstantní judikatura trestních soudů (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2007, sp. zn. 5 Tdo 874/2007, nebo ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. 6 Tdo 1430/2014) zde vychází z poznatků lékařské vědy, podle nichž není žádný, tedy ani nadprůměrně disponovaný řidič motorového vozidla, schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, dosáhne-li hladina alkoholu v jeho krvi nejméně 1,00 g/kg (1 promile). Jinými slovy naměření hladiny vyšší než 1,00 g/kg vede vždy k závěru o vyloučení způsobilosti k řízení motorových vozidel. Naměření nižší hladiny alkoholu v krvi přitom nevylučuje odpovědnost za uvedený trestný čin, pouze je v takovém případě potřeba provést další hodnocení otázky, k jak výraznému snížení řidičských schopností došlo vlivem požitého alkoholu.
24. Žalobci byly podle trestního rozkazu Okresného soudu Senica naměřeny při silniční kontrole hodnoty 0,57 mg/l a 0,53 mg/l alkoholu v dechu. Tyto hodnoty v přepočtu představují 1,19 g/kg a 1,10 g/kg alkoholu v krvi, jak správní orgán prvního stupně zjistil převodem jednotek dle webových stránek www.prevodnik.testersk. Obdobné hodnoty pak zjistil také na základě přepočtu dle Znalecké expertízy Ústavu soudního lékařstva a medicínských expertíz ze dne 5. 6. 2012. Správnost provedeného převodu jednotek přitom žalobce přímo nezpochybňuje. Ostatně lze vyjít také z judikatury slovenských trestních soudů, která navíc jasně potvrzuje, že hranice alkoholu v krvi, která podle slovenských soudů vylučuje způsobilost řidiče k řízení motorových vozidel, je posuzována českými i slovenskými soudy shodně jako 1,00 g/kg alkoholu v krvi, což odpovídá 0,4762 mg/l alkoholu v dechu (viz usnesení Nejvyššího soudu Slovenskej republiky ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 5 Tdo 71/2014, dostupný na www.slov-lex.sk).

25. S ohledem na nezpochybnitelnost skutkového zjištění o tom, že žalobci byly naměřeny hodnoty 0,57 mg/l a 0,53 mg/l alkoholu v dechu, tedy 1,19 g/kg a 1,10 g/kg alkoholu v krvi, je nutno ve světle konstantní judikatury českých trestních soudů uzavřít, že jednání popsané v rozsudku Okresního soudu Senica naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Jelikož podle poznatků lékařské vědy by žádný řidič nebyl schopen s takto vysokou hladinou alkoholu v krvi bezpečně řídit motorové vozidlo, nebyl je schopen bezpečně řídit ani žalobce, a to bez ohledu na další okolnosti případu. Nutno poznamenat, že žalobce žádné konkrétní okolnosti případu neuvádí, pouze zpochybňuje ty okolnosti, které byly popsány ve skutkové větě odsuzujícího trestního rozkazu, a které již nyní zpochybnitelné nejsou.
26. Lze proto uzavřít, že čin, pro který byl žalobce odsouzen na území Slovenské republiky, je nutno kvalifikovat také jako trestný čin dle českého trestního zákoníku (konkrétně dle jeho § 274 odst. 1). Byla tedy splněna podmínka § 22 odst. 2 zákona o zbraních, neboť žalobce byl v cizině pravomocně uznán vinným činem, jehož znaky odpovídají znakům některého z trestných činů uvedených v odstavci 1, konkrétně v jeho písmeni c) bodu 2. Na základě § 22 odst. 2 zákona o zbraních se proto žalobce nepovažuje za bezúhonného po dobu pěti let od právní moci odsuzujícího rozhodnutí, tj. do 2. 4. 2022. Správní orgány proto postupovaly v souladu se zákonem, jestliže nevyhověly žádosti žalobce o vydání zbrojního průkazu s ohledem na nesplnění podmínky bezúhonnosti.
27. S ohledem na zákonnost postupu správních orgánů (s výjimkou v úvodu popsané procesní vady, která ovšem neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí) lze konstatovat také soulad tohoto postupu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Ty ostatně nepředstavují samonosná pravidla chování, nýbrž obecné principy a hodnoty, které se různou měrou (podle smyslu a účelu konkrétního právního institutu) promítají do obsahu jednotlivých pravidel chování obsažených ve správním řádu, potažmo do jejich interpretace. Jestliže tedy správní orgán postupuje v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními (které také interpretuje v souladu se všemi, tj. nikoliv pouze vybranými, základními zásadami), postupuje také v souladu s předmětnými zásadami.

IV. Shrnutí a náklady řízení

28. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. listopadu 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu